

Драгостинъ. (Като се прекръства). Както е казалъ Богъ.

(Чуватъ се бързи стъпки.)

(Влиза Асенъ запъхтянъ).

Асенъ. Турци на портата, тате. Трима сж, съ коне.

Недѣля. Ами сега!... Знамето! Асенчо, мама, сними го въ скривалището.

Драгостинъ. Вие стойте тукъ, азъ ще ида да разбера.

Чавдаръ. Пустни ги въ двора. Въ тъмното азъ ще свърша съ тѣхъ.

Драгостинъ. Не, не... Не бива тѣй! Трѣбва да се разбере по-добре. А до тогазъ: ти Чавдаре ще се качишъ на тавана. Женитѣ да се скриятъ. А, ти Асене — знамето! Хайде азъ отивамъ. (Излиза).

(Асенъ излиза съ знамето).

Чавдаръ. (Като похваща ножъ, а съ другата търси револвера). Другаритѣ ми сж тукъ. Не бойте се. Хайде скривайте се вие. Азъ съмъ лесенъ.

Райна. Най-напредъ се покачи ти. Ние си знаемъ мѣстото.

(Асенъ се повръща скрилъ знамето. Погледва презъ вратата). — Хайде по-скоро, че тѣ влѣзоха въ двора.

Мълчание.

(Всички се скриватъ. Асенъ остава и като огледва дали нѣма нѣщо за криене, издига очи къмъ тавана.

Асенъ. Стой тамъ, бате Чавдаре. Ако стане нужда и азъ съмъ съ тебе. (Излиза на двора.)

Мълчание.

(Влизатъ чаушъ Ибриямъ Пехливанъ и Драгостинъ. Дветѣ заптиета заставатъ до вратата. Задъ тѣхъ е Асенъ).

Ибриямъ. (Къмъ заптиетата). Идете наредете конетѣ. (Къмъ Асена). Хайде момче съ тѣхъ, да имъ покажешъ яхъра.